

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

ΙΣΤ'.

Σ' ένα άλλο δωμάτιο θρισκόταν ο ύπασπιστής του, λοχαγός του πεζικού Δέδες, ο οποίος υπαγόρευε σε πέντε συγχρόνως γραφείς - άγουροζυγημένους κι' εκπλήκτους - πέντε διάφορες διαταγές προς πέντε διάφορα σώματα. Η φωνή του ήταν χαμηλή, και τούτο για να μην ταράξει τις σκέψεις του στρατηγού του. Στη διπλανή αίθουσα θά θλέπατε ακόμα δυο στρατιωτικούς τύπους, το λοχαγό Σκαρπαλέζο και τον ύπολοχαγό Καλογερά, δυο αξιωματικούς καιωμένους για επίτευλο και μάλιστα γι' αυτό το επίτευλο. Θά θλέπατε, τέλος, να κυριαρχή της ζωηρή, κινήσεως και της νευρικότητος της νυχτιάς εκείνης, την γλυκειά και συμπθη μορφή του επιτελάρχου, αντισυνταγματάρχου Πισσα, με άποκροσταλλμένο στά χείλη ένα χαμόγελο καλοκαγαθίας.

Ο ένας ύστερ' από τον άλλο οι άγγελιαφόροι έφευγαν προς όλες τις διευθύνσεις. Έπαρναν τους φακέλλους των διαταγών, έκαναν το σταυρό τους κι' εθύβιζαν τά σπηρούνια των στά πλευρά των άλλων των. Ξαφικά, κοντά στή μάντρα του κοκακιού φάνηκε μία ταινία λαμπρού γαλάσιου φωτός πούσθηκε κι' άναβε και ξανάσθουε. Κάμποσο πρξοί που γύριζαν άπ' τό ποτάμι όπου είχαν πάει για νερό έτρεξαν να δούν τι συμβαίνει. νεϊ.

-Τι είνε, παιδιά; Τι τρέχει
-Ο όπτικός τηλεγράφος, ρέ βωδι! Τράβα δουλειά σου, άπατοτώς μία φωνή άπ' το μέρος των άναλαμπών.

Άπ' την άντικρυνή ράχη πρόβαλε, σε λίγα λεπτά ένα άλλο φώς. Η τηλεγραφική συγκοινωνία μας με το Γενικό Στρατηγείο ελξε άποκατασταθή.

Στις πρώτες ώρες της χαρμυγής ο κάμπος του Βλοχού γέμισε από φώτα που περπατούσαν. Ήσαν τά φαναράκια των ύπερϊωματικών που τρέχανε να ευστήσουν τους άνδρας για να ταυματούνε.

Φωνές άνηγούσαν και πρόσγας κρηδενολογήματα:

-Τάμαθες, συνάδελφε;
-Τι ;
-Διάταξαν ένα τάγμα του ογδόου συντάγματος να μη στο «τούρκικο» άπ' το Έλευθεροχώρι.
-Άλήθεια !
-Άλήθεια θέβαια. Αυτή τη στιγμή θά τραθά το τάγμα Γ-αία για τον τούρκικο σταθμό.
- Συνάδελφε, να σε φιλήσω! Ζήτη το Έθνος!
Μάστο!...
Μούστο!...

Μία μακρὰ σειρά από κάρρα τραβούσε γρήγορα-γρήγορα στο δημόσιο δρόμο. Τά καιμουτοίκια έκαναν στράκες στον άέρα και το θάρρ, τρανταχτό κύλημα των τροχών έπιανε τις φωνές και τις διαταγές των εσθμοφόρων. Ήταν η εφοδιοπομπή της Μεσαρχίας που πήγαινε στο χωριό Όρφανά, να φέρη ψωιά και άλλα φαγώσιμα.

Ο λόγος του ιγχανικού ύπθ τον ύπολοχαγό Βεστάρη συντάσσονταν, οι ίππεις της ανεξάσπητης ταξιαρχίας τραβούσαν τ' άλλοα στο πόσιμα κι' οι συνάδελφοί τους του μεραρχιακού ίππικού σελώνανε τά δικά τους. Πρόκειται να ξεκινήσουν πρώτα άπ' άλλους γι' άνανόριαι...
Ήταν άκόμα σκοτάδι όταν ο Μάνος διάταξε:
- «Έπί των ίππων !»
Τυλιγμένοι στή γούνα του, καθάλλα σ' ένα σιδερόφαρο άλογάνκι, μπήκε σε λίγο επί κεφαλής των άνδρων του.
Ένας λοχίας τον συνάδελφε σε κάμποσο διάστημα, φέγγοντας του με το κλεφτοφάναρό του.

-Στό καλό, κύριε Ίλαρη, άνηγοσσε μέσα στο σκοτάδι η φωνή του, γεμάτη τρέμουλες συγκινήσεως, στο καλό και κα-

λή επίτυχία!...

Την άλλη μέρα, κοντά το ροζοχάραγμα, το επίτευλο της Μεραρχίας ξεκίνησε για το πεδίο των επιχειρήσεων. Τά τοαντηράκια της φανταρίας, οι κατάφωτοι ανιοικισμοί της περασμένης νύχτας, που θομβούσαν άπ' την πολυκοσμία, ελξαν γαθή τώρα σαν νάνινε κάποια θαύμα, σαν ν' άνοιξεν η γή και τους κατάπτε... Οι νυχτερινές διαταγές ελξαν καρώσει τους καταυλισμούς και τά σώματα θρισκότουσαν σε πορεία κι' ο κάμπος ελχεν άπομείνει γυμνός κι' έρημος...

Ήταν ένα ύπέροχο πρωϊ. Ξαστεριά και παγωνί που ηρούνιαζε, Η καθάλλαρία ύπόφερε πολύ άπ' την παγωνιά αυτή. Ήμουν κι' εγώ έφιππος κι' ένοιωθα τά δάχτυλα των χεριών μου έυλισμένα. Όσο για τά πόδια μου δεν τάνοιωθα καθόλου. Ελξαν κοκκαλώσει!

Στά χωριά άπ' τά οποία περνούσαμε μās περιμεναν η γυνάικες σε μία μακρὰ παράταξη, κρατώντας κοφίνα γεμάτη φρούτα και φέτες ψωμί. Μās μοίραζαν τά δώρα τους και μās ευχόντουσαν δακρυσιμένες:

- Στό καλό, παιδιά! Ό Θεός να σās φυλάη!

Στό τέλος της παρατάξεως, ένας γέρος άσπρομάλλης, άκουμπάντης στή μαγκούρα του, έβγαλε άξασφα το καπέλλο του, ένα πανάρχαιο μαύρο καπέλλο, το πέταξε ψηλά κι' άρχισε να κραυγάζη:

-Έμπρός! Έμπρός! Καλύτερα μιάς ώρας ελεύθερη ζωή, παρά σαράντα χρόνια σκλαβιά και φυλακή! Έμπρός!... Έμπρός!...

Η ώρα ήταν έννηά και τέταρτο. Βρισκόμαστε άκριθώς στή κορφή μιάς άνηφορίας, όταν δεξιά στο θάθος άκούσαμε πυκνούς πυροβολισμούς.

-Συνάδελφε, γύρισε και μου ειπε ο πλαγιός μου φαντάρος, άκουσσε τους πυροβολι-

σμούς ;
-Τους άκουσα.
-Τι λές να γίνεται;
-Μάχη, συνάδελφε. Τι άλλο;
"Έβγαλε τότε ένα σημειωματάριο άπ' την τσέπη του κι' έγραψε άπάνω: «5 Όκτωβρίου, ώρα έννηά και τέταρτο, ημέρα και ώρα Ιστορική.»
-Και το έτος, συνάδελφε, του ειπα, γιατί άδικείς το έτος; Ελνε κι' αυτό Ιστορικό.
-Έχεις δίκιο, μου άπάντησε.

Κι' έσπευσε να προσθήη και το έτος. Στριψίμαε δεξιά και άντικρύσαμε μακρὰ τον έχθρό. Δυο τουρκικοί σταθμί ελεύκαζαν άπέναντί μας, σε όχυράς θέσεις.

Όσο πλησιάζαμε οι πυροβολισμοί γίνοντουσαν πιο πυκνοί. Όταν πλησιάζαμε τέλος σ' άπόστασι διακοσίων μέτρων, μιά όμάς άρμησε τροχάδη προς το μέρος που ήταν ταμπουρωμένοι οι Τούρκοι. Κι' ξεσφαινα οι πυροβολισμοί έλγιναν άραιότεροι και έσασαν τέλος έντελώς.

Ένα άπόστασμα Έλλήνων ίππέων πέρασε άπ' το σταθμό και γάθηκε στο θάθος, πίσω άπ' τους λόφους.

-Κυνηγάνε τους Τούρκους που φέγουν, έξήγησε κάποιος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ Η συνέχεια.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

ΕΒΔΟΜΗΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Όδός ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Όροι συνδρομών «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Έσπτερικό δι' εν έτος Δρχ. 200 ΙΙ Έσπτερικό Δολλάρια 5
Έξάμηνος 100 ΙΙ Άμερικη 3

και δι' όλην την Άερικήν και Βαλγικόν Κογκό έτησια συνδρομή σελίνα 30
Αϊ επιστολαί και τά χρηματικά έμβόματα έδεν ν' άποσθίνονται προς τον
Διοικητήν του «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7
Τιμή έκάστου φύλλου Δρχ. 4

Γενικός άντιπρόσωπος «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
Έν Άμμοιβή, διά την έγγοσπήν συνδρομητών και διά την
επά φύλλον πώλησιν η Έταιρεία New York News Agency
General P.O.Box 497 New York City, έπικροσσωμένη παρά
το κ. Κ. Καλφασούλου

Η συνέχεια της έρευνής μας: «ΠΩΣ ΚΕΡΑΙΣΑΤΕ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΣΑΣ ΧΡΗΜΑΤΑ;» στο προσεχές.